

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a atrassats des 2.ª tom...	0'05 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangèr...	3 mesos....	1'00
	1 any.....	5'50

SES TRES BRANQUES VERDES.

(TRADUCCIÓ.)

Hey havia una vegada un hermità que vivia dins un bòsch, al peu d'una altívola muntanya; passava el temps resant y fent bones òbres; cada dia horabaixa duya per penitència d'abaix fins à dalt sa muntanya, dues gèrres grans plenes d'aygo per dá beure à n'ets animals y regà ses plantes, perqu' à n'aquelles altures hey reynava un ayre tan fort que tot heu secava, y ets aucellets que passavan per aquell desert cercavan en và una goleta d'aygo per apagà sa séua set.

Un dia l'Angel del Senó comparegué à s'hermità per recompensarli sa séua pietat, y quant fench arribat à sa séua coveta, l'Angel, per ordre del Senó, li donà menjá, y axí el sustentá, com à n'aquell penitent qu'era alimentat per còrps per ordre del Altíssim.

D'aquesta manera s'hermità arribá à una edat molt avansada, y per tot s'havia escampada sa fama de sa séua santedat; però un dia vé de lluny à un pòbre malanat que l'duyan à n'es *patibulo*, y s'atreví à dí:

—¡Ara vas à pagá ses qu'has fètes!

S'horabaixa, quant pujá s'aygo à sa muntanya, no li comparegué l'Angel com acostumava, ni li dugué menjá. Plé de pò ecaminá escrupulosament sa séua consciència, pensant en lo qu'havía pogut ofendre à Deu, y no heu pogué descubrí. Postrat en terra sense menjá rès, resava dia y nit.

Un dia qu'estava plorant à llàgrima viva, sentí un aucellet que cantava amb veu tan melodiosa, que no pogué ménos de dirli:

—¡Ay, aucellet, que content cantes! El Senó no deu está enfadat de tú! ¡Ay, si poguesses dí amb que l'he jò ofès, faria penitència y tornaries s'alegría à n'es méu còr.

—Has comésa una mala acció (s'aucellet li contestá) condemnant à un pòbre pecadó que l'duyan à matá; per axò el Senó está enfadat de tú, puis sòls à

Éll li correspòn jutjarmós. No obstant, si fas penitència y t'arrepenteixes des téu pecat te perdonará.

S'hermità llavò vé al Angel del Senó devant éll amb una branca sèca en sa mà, el qual li digné aquestes paraules:

—Durás aquesta vara sèca fins que brotin d'ella tres branques verdes, y cada vespre la col·locarás devall es téu cap perque te serveixca de coxi. Menjarás es pá caplat de pòrta en pòrta, y no dormirás més qu'una nit dins una mateixa casa. Tal es sa penitència que te impòsa el Senó. Es día que d'aquesta vara brotin ses tres branques verdes, será que Deu t'haurá perdonat.

S'hermità prengué sa vara y comensá à caminá p'el mon qu'ell havia tant de temps que tenia olvidat. No vivia més que de ses almoynes que li davan à ses pòrtes, però succehía que moltes vegades no feyan cas de ses séues súpliques, y més d'una pòrta no s'obria per doná pas à sa caritat, y d'aquest mòdo passava dies sensés sense tastá ni una miqueta de pá.

Un dia d'aquells que no havia menjat rès, ni l'havian volgut deixá passá sa nit à un reconet d'una establa, s'en aná caminant, caminant, per dins un bòsch, y trobá una còva. Hey entrá; y vejenthi una veyeta, li digné:

—Bòna dòna: deixaume passá aquesta santa nit dins sa vòstra casa.

—¡Ah, no! (li contestá sa véya,) jò no m'hi atreviría. Tench tres fiys que son lladres, y si vos veyan aquí quant vendrán mos matarán à tots dos.

—Deixaume entrá per amor de Deu; no mos dirán rès; no mos matarán.

Aquella veyeta tengué compassió y el deixa entrá; y s'en aná à jaure à un reconet amb sa vara devall es cap. Sa véya li demaná perque dormia d'aquella manera y éll li contestá que cumplia una penitència per lo qu'ell tenia qu'essé es séu coxi aquella branca sèca.

—¡Ay! (exclamá plorant aquella veyeta) si Deu castiga axí una simple paraula, que será de mos fiys quant compareixcan el dí del Judici devant Ell?

Tocá mitja nit y arribaren es tres lladres fent molt de rendu. Encengueren

una gran foguetera de mòdo que tota sa còva quedá il·luminada, y d'aquesta manera no se torbaren à veure al pòbre hermitanet ajagut à n'es recó. Tots furiosos preguntaren à sa mare:

—¿Qui es aquest homo? ¿No vos tenim dit que no volèm qu'entr' ningú dins aquesta còva?

—Deixauló está, es. un pòbre pecadó que fa penitència des séus pecats, (contestá sa mare.)

—¿Y qu'has fét? (preguntaren à s'hermità aquells tres bandolers.) Vamos: contemós es téus pecats.

Aquell pòbre s'axecá, y los contá com per havé ofès à Deu, solament amb una paraula havia tengut qu'espiá sa séua falta amb tanta penitència.

Es lladres se conmogueren tant y de tal mòdo, amb aquesta història, que se horrorisaren pensant amb sa séua vida passada; tornaren en sí y arrepenitits prometeren à Deu amb una gran contrició de còr, mudá de vida comensant à fé penitència amb una sincera resignació.

S'hermità, després d'havé convertits aquells tres pecadós, s'en torná à jaure à n'es recó. L'endemá dematí el trobaren mòrt, y de sa vara sèca que tenia devall es séu cap, havian brotat tres branques verdes, perque el Senó ja l'havia perdonat.

UNA SEUVATGINA.

Hermosa n'era, com la primavera,
Hermosa n'era com un cel de estiu,
Tan cándida, innocent, hermosa y pura,
Com la néu fusa que comensa un riu.

Sentia amor inmens qui la mirava,
Quant véya que del Cel era un tresor.
¡Ay! tothom que la véya, la estimava
Perque tenia d'àngel lo séu còr.

Més un dia, aquest àngel d'hermosura,
Els hòms de la terra va dexá,
L'ànima séua, tan hermosa y pura,
La Gran Reyna del Cel volgué guardá.

¡Ay! aquell dia d'eternal memòria
Fugí de dins ca-séua la alegría;
Mentres devora Deu respira glòria
S'àngel hermós qu'havia nòm Maria.

VELIS-NOLIS.

GLÒSES.

*Un hòmo se va morí
Perque tenia motiu;
Se morí perqu' era viu;
Axò es es nòstro camí.*

Jovensans, mirau al Cèl,
Y després dau un' uyada
A n'aquest mon tan faél,
Y qu'à tothòm tant agrada:
Tench sa vista embabayada
D'ets embuys que veïx aquí;
Y seguint aquest camí,
Jò cantava aquestes còses,
Y escoltant ses mènes glòses,
Un hòmo se va morí.

Si en el mon veys cap vegada
Algun pòbre jamegá,
Y à sa sèua espòsa amada
Amb sos infants plorá,
Demanant un tròs de pá;
Y aquell pare, que no viu,
S' en va á un hòmo y li diu
Dam es doblés ó la vida;
Jò respondré de seguida
Perque tenia motiu.

El qui es nat, ha de morí;
Axò es sa nòstra planeta;
Y Deu en sab bé la neta
D'ets àns qu' haurém d'está aquí
Jesucrist, volgué morí,
Fent sa vida de captiu;
Pues ningú té cap motiu
De queixarsè de sa mòrt;
Ha d'essè es nòstro conhòrt;
Se morí perqu' era viu;

'Vuy dormim, demá vetlám,
'Vuy contents, demá estám trists;
Y penosos y afligits
Aquesta vida passám.
Pregunt: ¿perque desitjám,
Replegats doblés tení,
Si tant mateix en morí,
Sabèm qu' els hem de deixa?
Y Deu mos digué ben clá:
Axò es es nòstro camí.

TINET.

XEREMIADES.

Sa Presidenta de sa Junta de Señores, organisadora des *Congrés femenil nacional*, amb un atent *B. L. M.*, mos envia una Circulá de dita Junta, perque l'incloguem estractada dins aquest setmanari. Desitjosos de complaurel-la, la estractám à continuació; y mos prenim s'atreuiment, còm à hòns ignorants, de posarhi algunes reflexions.

Sa Circulá diu: qu'à mesura que sa inteligència de s'homo s'ha anat desplegant, sa dòna ha vist axamplá es sèus

horizontes y ha lograt un puesto milló. (Axò es ben cèrt.)

Ahí era máquina de trabay y de plers, avuy ha arribat casi à essè compañera de s'homo, y deym casi, perque encara se li négan drets, perqu'es qui la domina no sent ets impulsos que condueixen à s'igualdat. (Compañera de s'homo heu ha estada sempre desde es sèu orígen; ara, quant s'homo s'ha apartat de sa verdadera civilisació, sa dòna ha estat sa primera qu'heu ha pagat. Amb axò de volé obtení una igualdat completa amb s'homo, sa Naturalesa mateixa mos ensèña que no pòt essè *físicament*, y sa sèua condició, per fòrsa ha de quedá subordinada à n'aquesta impossibilitat.)

Essè compañeros implica igualdat de condicions, y ella no més té ses que li vòl doná es compañero més fòrt; quant s'altre compañero tan mal retribuhit es ó sa mare, ó s'espòsa, ó sa germana, ó sa fíya, à les quals pública y privadament se los tributan avuy en dia ses majors pròves de ternura y de respècte. (Axí ha d'essè, y encara no bastan en es nòstro entendre. Voldríam veure sa dòna més ben tractada y més reverenciada encara.)

Axò es incompreensible: Si per una part li merma condicions perque no valga tant còm éll, y pe s'altre li dispensa tota protecció y ajuda: ¿perque aquesta diferència? (No es ecsacte que sa dòna valga manco que s'homo. Val molt més. Ara si li merma cèrtes condicions, es perque físicament s'homo y sa dòna no son iguals.)

Quant s'homo pensa, sa dòna es un ausiliá poch apte. Quant s'homo sent, llavò sa dòna creix, fins à n'es punt d'essè adorada per s'homo. Lo primé, es egoisme; lo segon, ridícula humillació. Es dos estrems son ecsagerats. Sa dòna no es cap ausiliar, ni cap diosa. Es simplement es complement de s'homo. (Tot axò está molt ben dit. Convé no oblidarhó per tornarne parlá.)

Diríam qu'aquesta conduèta de s'homo envers de sa dòna es absurda y poch lògica, si no tengués sa siguent rahó d'essè; per un costum sa costum que vé d'antich de mirarla còm una part des *sexo debíl*, y pe s'altre sa creència de que sa dòna es tot ternura, delicadesa y llágrimes, y de qu'es fèta solament per senti. Pensant axí, s'homo té rahó en apariència; més si ecsaminám s'assunto, pot essè que no la tenga. (Còm més l'ecsaminareu més veureu que sa conducta de s'homo rahonable no es gens adsurda. Es lo que deu havè d'essè, y concòrda perfectament amb sa naturalesa de sa dòna y amb so fi perque fonch creada y posada en el mon.)

Sa rahó de sa costum no es una rahó. (Es cèrt.)

Y s'historia de sa dòna presenta moltes escepcions laudables, à pesar d'haverli negat s'homo els mèdis de s'educació. (Cerquém sa retgla general y de-

xém aná ses escepcions. També dins ets homs hey ha escepcions en sentit contrari.)

Equivocada es s'idèa de que sa dòna es més sensibilitat qu'inteligència. (No estám acordes. Sa dòna, baix d'un concèpte, pensa més que s'homo y sent manco. Baix d'un altre, pensa manco y sent més. Axò fa que sa dòna sia un mistèri casi sempre pe s'homo; y s'homo may es estat un mistèri per cap dòna.)

Suposant emperò que sa dòna sia més sensible qu'intelligent; y valguent més s'inteligència que sa sensibilitat, se fa precis educá s'inteligència de sa dòna perque valga més. (No convenim en que s'inteligència valga més qu'es sentiment. Cabalment avuy en dia si s'homo s'atrassa en lloch de progressá es perque descuyda s'educació des sèu sentiment.)

No pretenim que sa dòna sia sa font de sa sabiduria, y si heu fós rès hey perdria per axò sa societat. Però volém que s'eduquin ses nòstres facultats; ses d'afecció perque sa dòna fuji des camí des vici, ses intelectuals pera que sapiguém ordená es nòstros sentiments, ordinariament indòmits; pera que practiquém amb més coneixement des nòstros devers, y pera qu'à n'es nòstro front hey llambretgi sempre sa llum de la Veritat, germana bassona de sa puresa d'els fets. Sa desnivellació que se nòta en ses manifestacions psíquiques des nòstro secso, qu'esteriorment se traduheixen amb una escala de capritxos que va de ses grans passions fins à ses ròbes y *afeytes* amb que s'adorna, ha de desaparèixe ó al manco suavisar-se molt. (Ben parlat. Aquest párrafo val à pès d'òr.)

S'homo educa ets altres sers, fins y tot ses plantes amb mès esmero y sollicitut que sa dòna. (Axò es una veritat còm una casa.)

Ja es hòra de que pensi en s'educació de sa qu'un dia ha d'essè mare, ó espòsa, ó fadrina tota sola; que si se trobás més educada y més instruhida no se veuria arrossegada cap à ses pòrtes de sa prostitució, ahont arriba moltes vegades perque sa nòstra modèrna Societat no li concedeix tot lo qu'ha mesté per viure independent y pura. (Tot axò s'es mesté tornarhó cèndre amb so cedás fi, per distingí lo cèrt de lo duplós. Ses consequències obeyeixen à altres causes moltes vegades.)

¿Sa dòna es susceptible de majó educació que sa que se li dona? Es cèrt que sí. Sa ciència ja ha fallat aquest assumto. Tot parla y pròva en prò de s'educació de sa dòna, per lo mateix en nòm de ses dònnes axecám bandera en favó de sa més nòble, sa més justa y sa més humanitaria de ses empreses. Sa regeneració de sa dòna, per mèdi de sa sèua educació y de sa sèua instrucció donant à entendre amb axò que no mos satisfán es

procediments del dia que no son remiscències de quant se considerava un perill per nòltros es que sabessem de lletgí y d'escriure. (Parla bé.)

P'els homos s'es acabat es temps de sa fosca, però encara viu dins ombres sa dòna y s'es mesté donarlí sa llum de sa veritat porque no sia víctima de tots els vicis, de totes ses torpeses y lleugereses y tenga en s'instrucció un escut fort que fassa invulnerable sa séua virtut. Ha arribat es moment de repará injustícies pasades; sòls axí podrà dí s'homo en veritat qu'es sa séua companera. (Tampòch está mal parlat.)

S'educació de s'homo ja fa moltes generacions que se ve preparant, es obra lenta y encara no está acabada. Sa de sa dòna ha d'essé lo mateix, fins a conseguí lo qu'han fèt els sigles amb so servell de s'homo. Per lo mateix convé comensá prest perqu'es camí es llarch. (Si en lloch de dí educació digués instrucció poria essé que mos entenguessem més. En aquest assumto nòltros el mirám d'un punt de vista més exacte y podríam modificá s'hermosura d'aquest pensament porque fós més acomodada a sa veritat.)

Per axò volèm convocá un *Congrés femenil Nacional*, per combatre als qui mos négan sa nòstra existència moral y mos privan d'els elements pròpis de sa Societat y de sa nòstra capacitat per apareixe dins s'escenari de la vida amb sos mateixos ó *análogos* atributs que sa Naturalesa ha donat a s'homo, pues no es pòt deixá de coneixe, sopena de negá sa evidència, qu'un secso completa s'altre y que ses aptituds están distribuïdes de tal manera entre s'homo y sa dòna, qu'encara qu'es corresponguen y tenga simpatia y afinidat, no se tròban en termes iguals per sa rahó de que son totalment oposades ses funcions des séus respectius secsos. (Atributs análogos, bé. Tot axò es molt hò per tornarné parlá un altre dia. Procurarém tenirhò present.)

Ses vòstres aspiracions trobarán èco dins es còr de ses nòstres companeres, y demanám sa séua benevolència y cooperació, per podé dú a hò tèrme un pensament tan moralisadó qu'ha de canviá sa cara de sa dòna, avuy triste, amb una altre alegre y risueña per podé essé hòna mare y disputá des beneficis que li ha de proporcioná s'era des progrès, sa ciència y s'amor, etc., etc. (Continúa un pòch de música celestial.)

Es Congrès tendrà efecte en aquesta Ciutat, quant axí heu acordarán ses Associacions qu'han d'aná establintse en totes ses capitals d'Espanya. (Ja no será enguañy còm deyan; y crech difícil es calculá quant será.)

S'Assamblèa será nacional y se convidará..... se pòt dí a tothom.

En temps oportú s'anunciarán es témes que s'hajin de discutí, y per milló completá aquest Congrès, se publicarà

un periòdich, órga d'aquesta Junta y de totes ses d'Espanya. (Ja n'hi ha de feyna tayada per llarch. Tenim pò que sa gran imaginació des secso hermós no vulga abarcá massa d'una vegada y que tan hòn propòsit fracás per axò.)

Ets *acuerdos* qu'ha prèns sa Junta fins avuy son els sigüents:

1. Publicá una circulá manifest de s'objècte des Congrès. (Suposám qu'es sa qu'hem estractada.)

2. Anunciá en essé s'hora s'època del Congrès y ses fèstes públiques que s'hajan de solemnizá. (Aquestes fèstes, si fos hò les guardaria per quant es Congrès haja produhit es séus primés hòns efectes.)

3. Organisá en tota Espanya moltes associacions que respòngan a s'idèa iniciada, prescindint per complet de sa *Política*, procurant no suscitá autagonismes que pugan malquistá es Congrès amb ses creències relligioses, socials, ó filosòfiques. (Axò de prescindí de política heu tròb molt ben determinat.)

4. Justifica qu'es Congrès ha d'essé obra de tothom, no contestá provocacions, fent sempre esposició des fins hòbles, grans, útils y generosos a qu'aspira sa dòna. (Beníssim.)

5. Associarsé totes ses señores que vulgan prendre part a tan gloriosa empresa, per lo qual podrán dirigirsé a la Presidenta Dona Magdalena Bonet de Rico: Costa d'Arabí 13, ó a ses Secretarias Dona Francisca Vidal de Mateu y la Señoreta Dona Isabel Vidal y Tous: Rubí, 7.

6. Invitá a ses señores associades a reunirsé sovint; adquirí local y practica devers de beneficència. (Aquesta beneficència es un accesorí innecessari, però l'aplaudim porque pinta molt bé es còr de sa dòna.)

7. Clasificá y distribuí es trabays de propaganda, fortificá es principis que han de presidí tota iniciativa y resolució, amb sa seguretat de que s'opinió pública farà justicia a n'els propòsits de ses señores que cooperin a ses gestions de associació.

8. Posarsé en comunicació atenta amb tots es centros científichs, literaris, *polítichs*, relligiosos, d'industria, comèrs, agricultura, arts y oficis, etc., etc. (Si no han de parlá de política trobám raro es dirigirsé a n'els centros polítichs.)

9. Declará membres honoraris y de mèrit a ses persones qu'hajan trabajat porque sa dòna ocupi es rangó que li correspòn en cultura y moralitat. (Es molt just.)

10. Consigná sa satisfacció amb que s'han rebudes ses cartes de persones qu'han oferit apoyo incondicional a n'els Congrès.

11. Un vòt de gracies a tots els que fins ara han col·laborat a sa séua realització.

12. Solicitá es concurs de sa premsa.

13. Obrí una subscripció per pagá es gastos des Congrès. (Sense doblés no pòden fé cuyeres.)

14. Obrirne un'altre dins Ciutat, donant a n'els contribuyents un document qu'acredit sa séua generositat. (No es molt hò aquest puhú per pescá molt.)

15. Solicitá es Teatros y locals de Societats per doná funcions que dugan doblés.

16. Dirigirsé a ses empreses de ferro-carrils, marítimes y fluvials, porque donin billet *gratis* p'es comisionats de sa Junta. (No sé que mos farem.)

17. Invitá personalment es literatos y literates, poetes y poetises de ses Balears a suscriure un album amb un pensament que sintetis ses aspiracions de sa dòna. (Ja n'hi haurá de hòns.)

18. Demaná a tots ets escriptós y escriptors del mon dos etsemplás de ses òbres que tengan fètes y parlin de s'instrucció de sa dòna.

19. Oferhí en es primé certámen que se fassa dins Espanya un premi a sa memòria que milló demòstr, sa necessitat que té sa dòna d'ocupá es puesto que li correspòn dins sa societat, moral, intelectual y materialment considerat.

20. Fé coneixe es benefici qu'ha de dú a ses Balears sa celebració d'es Congrès y es prestigi que per axò merexerán en es concèpte nacional y estrangé. (En fin molt de fil a bollí y pasta apareyada per molts anys de xerramenta. Tenim pò que ses paraules no aufeguin ses hònes òbres. Deu no heu vulga.)

* *

Es diumenges y es dijòus tòca sa música en es Born, y molts de dissaptes y diumenges també a demunt es cadafals de ses fèstes de carré. També a n'els Parque de sa Murada la major part des dies s'hi deixa sentí una orquesta de lo milló; y ademés de tot axò, se passejan p'els carrés en tant en tant músiques qu'acompañan es sobreposats que pòsen banderes.

Lo qu'es enguañy Santa Cicilia se mereix una novena.

* *

Si no hey ha rès de hòu prest rebrém sa visita d'un companero hòu qu'ha de neixe fora de Ciutat.

Deu li dó hòna arribada y molts anys de vida y humor.

* *

Ara qu'hem sentit parlá de còlera, sense motiu, volèm contarvós un cuento que pòt sè molt bé que ja l'hajau sentit contá altres pichs:

«Una vegada, heu de pensá y creure, qu'es còlera s'en aná a una ciutat, y quant va essé a ses Portes, es *punxes* el conegueren y l'engegàren a caxes destremrades, però ells que fòrt y no't mò-

gués, volia entrarhi, los assegurá que no més faria deu mòrts, y encara seria à persones véyes.

—Si no més has de matá deu persones entra, però vés alèria à matarné més.

Es cap de devés dos mesos torná sorti per sa mateixa Porta qu' havia entrat, y es *pnnaes* quant el véren el volian matá, perque ses persones qu' havia mòrtes eran més de cinchcentes.

—A poch, à poch, (los digué éll,) jò he cumplit sa méua promesa; deu persones vaitx matá nopés; totes ses altres se moriren de pò y de mania.»

Y partí deixantlós amb un pam de boca.

Diguerem, no fa molts de temps, qu' una pòbre dòna que va à cercá aygo à sa Font de ses Tortugues era víctima de ses malcriadeses d' ets atllòs, que li fan ses mil impertinències à la vista des Municipals, sense que cap d'aquests se- nòs los aplich es correctiu qu' han menesté.

Que no hajam de torná avisá un' altre vegada, qu' aquesta ja 's sa segona amonestació.

A ses *teresetes* que fan demunt sa Murada, devòra es Parque, convendria que los ensenassen de parlá un poch milló perque n' amòllan qualquana qu' es més llenguatge de carretés que de señores Teresetes.

COVERBOS.

Contan qu' ets andritxòls, quant venian à Ciutat es dematins, es sòl los pegava pe sa cara, y quant s' en tornavan s' horabaixa també; y no trobant remey per axò, tractaren d' enviá una comissió à n' es Governadó perque los das un remey, y aquest los receptá que venguessen à Ciutat s' horabaixa y s' en tornassen à la vila es dematí.

Els heu aprovaren, y veient que sa recepta havia fét efecte, tractaren de fé un obsèqui al señó Governadó; se reuni s' Ajuntament, (si es que n' hi havia) y un va dí que li regalaría piñes vères, y ets altres figures aubacós. Després d' una viva discussió predominá es derré pensament. Ompliren un sach de figures, el posaren demunt una somera, y s' homo que la manava, se posá demunt es sach.

Arribá à Ciutat, va à cas Governadó y les hi entrega; y aquest, quant veu aquella pasta, tot enfadat maná que les tirassen à n' es cap des pagès que les hi havia duytes.

Les hi tiraren; y s' andritxòl cametes amigues s' en torná cap à la vila, y quant sa comissió l' aná à rèbre abans d' entrá

dins Andraitx, li demanaren qu' havia estat, los respongué:

—¡Qu' ha d' havé estat! que si fossen estades piñes vères, me matavan.

Tenian rahons dos subjèctes sobre qu' era lo que feya mes pès à sa Pobra; ses carabasses que s' hi cohian ó ses flestòmies que sabian amollá es séus habitants.

Quant estavan à lo més acalorat de sa polèmica, arribá un altre homo, y el nombraren jutge perque terciás en l' asunto; y després d' haverse empassolat mitja lliura d' aygordent, digué:

—Hey havia un poblé molt xistós y divertit; y un dia s' en aná à cercá un feix de lleña per dins una garriga. Quant el tengué mitx fét, va veure un xotet, el matá y el posá dins es feix de mòdo que no l' poguessen veure.

Es garrigué d' aquella possessió, enseguida qu' afiná aquell homo li maná que se descarregás es feix, y regonesquentlò li afiná es xòt.

—¡Ola, sen Bernat! jell no 's tot lleña!

—Mirau, garrigué; jo he vengut molt dematí, de mòdo que quant feya sa somada encara no hey veyá; y..... mal me tocás cinquanta mil carretades de..... à cada pèl des méu còs. si heu he fét apòsta.

—Ja te coneix, (digué es Majoral;) y mal me tòch un..... es primé que farà, (si nò está promès) si no sou s' homo més pòlissa des poblé.

Quant aquells altres dos sentiren aquell reclám, digueren à una veu; que totes ses carabasses de sa Pobra, no feyan es pès de tants de llamps.

CRIDA.

Tenda d' articles d' escritori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

En TINTÉS, ARENÉS y ESCRIVANIES

se trobarán ses classes sigüents:

TINTÉS de vidre, crestay, porcelana, fusta, llauna, niquel, etc., etc., n' hi ha bòn per oficines y escritòris particulás; altres apropiats per señoretas; y altres bòn per aná de viatge.

ARENÉS de vidre, crestay, porcelana, fusta y metal; alguns d' ells forman jòch amb un tinté.

ESCRIVANIES ò sia tinté y arené amb una pessa, n' hi ha de fusta, llauna, ferro, crestay y bronso; econòmiques y de lujo; amb ses derreres n' hi ha de molt capritxoses representant cavalls; nínets y altres alegories. Se conta amb un surtit de més de trenta dibuixos.

Prèus econòmichs.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Tres pichs cinch quinze y tres deuyt.

SEMBLANSES.—1. En que té Jesuset.
2. En qu' escampan murta.
3. En que cusen.
4. En que planxan.

XARADA.....Oca-rí-na.

PREGUNTES.....1. Que son diolsibles per 3 y per 4. si abans no heu eran ja.
2. Que augmentant ó disminuint una unitat son diolsibles per éll.
3. Que disminuits de s' unitat son múltiples de 8.

CAVILACIÓ.....—Amer.

FUGA.....—Amor de gènre bugada sense cèn-dra.

ENDEVINAYA.—S' enteniment.

GEROGLIFICH.

NA + + + + C + Q : A + : DO
ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es metals à ses lletres?
2. ¿Y ses Iglesias à n' es llinatges?
3. ¿Y es llinatges à un tallé de fustés?
4. ¿Y ets oficis à n' es llinatges?

A. F.

XARADA.

Ma primera es nòm de peix
Que se menja dins s' estiu;
Segona sempre la diu
Un animal montañés;
Es méu tot tothòm coneix
Puis qu' es un señó molt nòble
Y li escomet tot es poblé
Tant si es señó còm pagès.

TINET.

PREGUNTES.

1. ¿Qui es qu' ha ocupat es puesto més elevat à Mallorca desde sa conquista à n' es nostros díes?
2. ¿Qui es aquell que pogué doná una còsa que no tenia?
3. ¿Qui es aquell que va neixe ántes qu' es séu pare?

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

VORA CEL

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PERE.

FUGA DE CONSONANTS.

.o.a .ue .o .a.a .eu .o .ou

ENDEVINAYA.

Embuyat pòques vegades
Estich; casi sempre clá;
Som més estens que la terra
Que s' atmósfera y la má.

UN BUÑOL FRANCÉS.

(Ses solucions dissapte qui vé st som oius.)

21 JURIOL DE 1883.

Estampa d' En Pere J. Gelabert.